

BULETINUL PAROHIEI

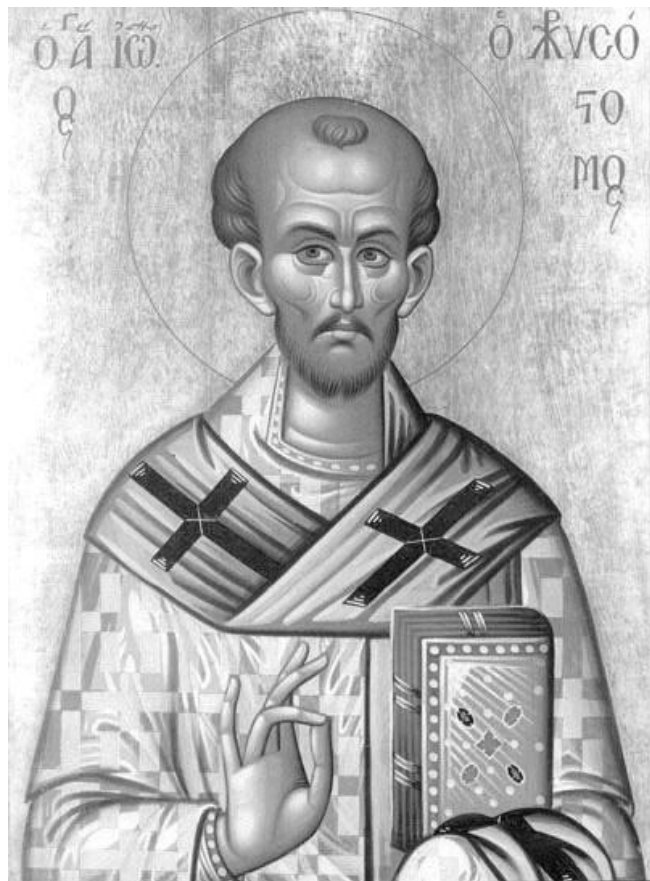
SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

4 – 10 noiembrie 2012

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

„OMILII LA MATEI”

„Dacă nu ascultă de Moise și de Prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.” (Luca, 16, 31). Și că adevărat este acest lucru, că cel ce nu ascultă de Scripturi nu va asculta nici de cei înviați din morți, au arătat iudeii, care, după ce nu au ascultat pe Moise și pe prooroci, nici văzând morți înviați nu au crezut – ci ba încercau să îl omoare pe Lazăr (cel înviat a patra zi, fratele Martei și Mariei), ba se năpusteau asupra apostolilor, deși mulți morți au înviat în vremea Răstignirii.

Ca să înveți și din altă parte că mai vrednică de crezare este învățătura proorocilor decât vestirile celor înviați, ia seama că mortul este cu

totul rob, iar Scripturile grăiesc ceea ce grăiește Stăpânul. Așa încât și dacă mort ar învia, și dacă înger din cer s-ar pogori, Scripturile sunt mai vrednice de crezare decât oricine – fiindcă Stăpânul îngerilor, Domnul morților și al viilor, Acesta Însuși le-a așezat pe ele ca lege.

Să nu cerem, dar, a auzi de la morți ceea ce Scripturile ne învață cu mult mai limpede în fiecare zi. Că dacă Dumnezeu ar fi știut, în atotștiința Sa, că niște înviați din morți ar putea aduce folos celor vii, n-ar fi lăsat nebăgat în seamă un asemenea câștig tocmai El, care toate le lucrează spre folosul nostru. Și apoi, dacă morții ar tot învia și ne-ar aduce la cunoștință toate cele de dincolo, și față de lucrul acesta ar ajunge oamenii, cu timpul, să fie nepăsători.

Să nu socotim, dar, că urmările faptelor noastre se mărginesc la viața de acum, ci să credem că negreșit va fi judecată și răsplătire a tuturor celor făcute aici de către noi. Acest lucru este atât de limpede și de învederat tuturor că și iudeii, și păgânii, și ereticii, și toți oamenii sunt de un cuget în privința lui. Că deși nu toți filozofează despre înviere cum se cuvine, totuși cu privire la judecată și pedeapsă și la tribunalele de dincolo toți se învoiesc spunând într-un glas că este o răsplătire a celor făcute aici: că de nu ar fi fost așa, la ce să mai fi întins Dumnezeu ditamai cerul, să fi așternut pământul, să fi desfășurat marea, să fi arătat atâta purtare de grijă, dacă nu avea de gând să ne poarte de grijă până la capăt? Nu vezi câți oameni cu viață îmbunătățită au plecat din

această lume după ce au pățimit nenumărate grozăvii, fără să fi primit nimic bun? Iar alții, care au vădit multă răutate răpind averile altora, despuind și împilând văduve și orfani, bucurându-se de bogăție și dezmiardare și de neumărate bunătăți, au plecat din această viață fără să fi pățit nici cel mai mic neaz? Deci, când se vor bucura cei dintâi de răsplățile faptei bune, sau când vor plăti ceilalți pentru răutatea lor, dacă totul se sfârșește pentru noi odată cu viața de aici?

Că dacă este Dumnezeu – și este! – oricine se va învoi că El nu are cum să nu fie drept. Iar dacă este drept, le va răsplăti atât unora cât și celorlalți după vrednicie – lucru pe care de asemenea îl vor recunoaște toți. Ei bine, dacă le va răsplăti atât unora cât și celorlalți după vrednicie, iar aici nu și-a primit nimeni răsplata – nici răul pedeapsa răutății sale, nici dreptul plățile faptei bune – e limpede că rămâne să vină o anumită vreme când toți vor primi ce li se cuvine.

Altminteri, pentru ce ne-a pus Dumnezeu în cuget un judecător care neîncetat e treaz și priveghează? De conștiință zic. Că nu este între oameni, nicidecum, vreun judecător așa neadormit precum conștiința noastră. Judecătorii cei din afară se lasă cumpărați cu bani și măguliți cu lingușiri, și frica îi face fățarnici, și încă multe altele sunt care strică dreptatea hotărârii lor. În vreme ce tribunalul conștiinței nu se pleacă nici unuia dintre aceste lucruri, ci fie că dai bani sau lingușești, fie că

ameninți, fie că mai știi eu ce faci, va da hotărâre dreaptă împotriva gândurilor ce au păcătuit, și însuși cel ce a făcut păcatul se osândește singur, chiar dacă nu-l părăște nimeni altul. Că în timp ce păcătuim nu simțim atât de mult muștrările conștiinței, fiind beți de plăcere. Dar după ce sfârșim, ne străpunge boldul amar al căinței, ca durerile femeilor care nasc. La acelea înainte de naștere multă și nesuferită este osteneala, și chinurile facerii le sfâșie cu junghiuri ascuțite, dar după naștere le vine ușurare, durerile ieșind din ele odată cu pruncul. Aici, însă, nu este așa, ci câtă vreme zămislăm și naștem gândurile stricate ne bucurăm și ne veselim, iar durerile ne apucă abia după ce aducem pe lume pruncul cel rău, păcatul, când vedem cât de hâd este noul-născut – și atunci suntem sfâșiați lăuntric mai rău decât femeile care nasc.

Drept aceea, vă rog să nu primim poftă stricăta chiar de la începutul ei. Iar dacă o vom și primi, să înăbușăm lăuntric semințele ei. Iar dacă ne vom lenevi până la a nu face nici atâta, să omorâm păcatul prin mărturisire și lacrimi, prin învinuirea de sine. Că nimic nu este așa de pierzător pentru păcat precum învinuirea și osândirea de sine cu pocăință și lacrimi. Ți-ai osândit păcatul? Ai lepădat povara. Și știi cine spune asta? Însuși Dumnezeu, Cel care judecă: Spune tu păcatele tale întâi, ca să fii îndreptățit (Isaia, 43, 26).

STAREȚUL VARSANUFIE

SEATURI CĂTRE MONAHI ȘI OMILII
CĂTRE MIRENI
MITROPOLITUL MELETIE DE PREVEZA

Mult timp n-am putut înțelege cuvintele Psalmului: „*Glasul Domnului, cel ce varsă para focului*” (Ps. 28,7). Apoi am înțeles că flacăra, care pe pământ are și foc și lumină, dincolo se împarte între rai și iad astfel: lumina se află în rai și desfătează pe cei dreپți, în timp ce focul, fără lumina, se află în iad și arde pe păcătoși. Scriptura spune: flacăra din abisul iadului este în întuneric și păcătoșii nu se văd unul pe altul. Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește! Pedepsește-mă, Doamne, cum vrei, numai miluiește-mă!

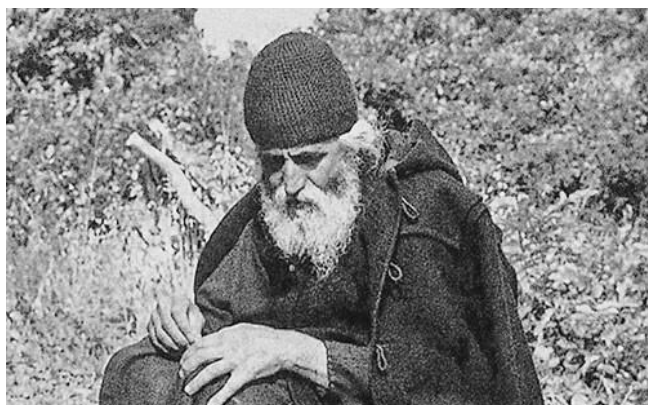

Acum creștinismul este urât peste tot, pentru că îi împiedică pe oameni să trăiască cum vor, să păcătuiască nestingheriți. Noua generație se dizolvă, se strică, putrezește. Vor să trăiască fără Dumnezeu și urmările sunt evidente.

Chinuri de nedescris îi așteaptă pe păcătoși în iad, așa cum pe cei dreپți îi așteaptă o fericire de negrăit! <Ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit>. Cuvintele acestea ale Apostolului se potrivesc pentru chinuri și pentru fericire. Noi ne gândim uneori cu foarte multă ușurință la pedepsele din iad și de aceea le uităm. În lume ele nu sunt primite deloc. Diavolul ne aduce gândul că nu există nici diavol, nici iad. Totuși, Sfinții Părinți ne spun că o pregustare a gheenei se face încă de pe pământ, precum și a fericirii veșnice. Păcătoșii încep să simtă pedeapsa iadului, iar dreپții, bucuria raiului, dar cu deosebirea că amândouă vor fi cu neasemănare mai mari în viața viitoare. Nu încapе în doială că există iad și-și va face și lucrarea sa. Sufletele dreپților și ale păcătoșilor vor fi și atunci îmbrăcate în trup, însă acel trup nu va fi așa de greoi, ci mai subțire și mai înduhovnicit. Dar toate acestea se vor face mai înainte de Judecată. După Judecată, nimeni nu știe ce va fi. Nici chiar îngerii. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Toate cele pe care le învață Biserica sunt adevărate, precum și învățătura că după moarte sunt chinuri. După mărturia Sfinților

Părinți, Judecata se va face la miezul nopții. Ceasul acela va veni pe neașteptate pentru toți cei ce trăiesc pe pământ, întocmai ca un fur.

SFÂNTUL IOAN SCĂRARU

TRUPUL VEȘTEJIT NU MAI
ODIHNEȘTE PE DRACI
CARTEA DESPRE NEVOINȚE
FILOCALIA IX, P.352 (DOXOLOGIA.RO)

**Precum păsările grase nu pot
zbura spre cer, așa nici cel ce-și
hrănește și-și slujește trupul său.**

Precum e cu neputință șarpelui să se dezbrace de pielea sa cea veche dacă nu intră printr-o crăpătură strâmtă, la fel și noi nu putem lepăda vechile patimi ce ne stăpânesc și vechimea sufletului, și veșmântul omului vechi, de nu vom străbate calea cea strâmtă și plină de necazuri a postului și a necinstirii.

Precum păsările grase nu pot zbura

spre cer, așa nici cel ce-și hrănește și-și slujește trupul său.

Mocirla uscată nu mai place porcilor, și trupul veștejit nu mai odihnește pe draci.

Precum mulțimea așchiilor înăbușă și stinge flacăra pricinuind mult fum, așa și mâhnirea peste măsură face de multe ori sufletul fumegos și întunecat și usucă apa lacrimilor.

Precum arcașul orb este neiscusit, așa și ucenicul ce se împotrivește se pierde.

După cum oțelul călit poate ascuți pe cel necălit, așa fratele râvnitor mântuiește de multe ori pe cel trândav.

Precum ouăle păsărilor, încălzite în cuibar, nasc viață, așa și gândurile nearătate se umplu de viață și înaintază la fapte.

SFÂNTUL NECTARIE AL PENTAPOLEI DESPRE CHIPUL CELUI CE CREDE ÎN HRISTOS

SFÂNTUL NECTARIE TAUMATURGUL
ARTICOL ZIARUL LUMINA – 29.10.2012

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina ne-a lăsat, pe lângă sfintele sale moaște tămăduitoare de boli, și câteva scrieri alese din care deducem înălțimea credinței sale. În cele ce urmează vă expunem viziunea Sfântului Nectarie despre chipul celui ce crede în Hristos.

Cât de frumos este chipul celui credincios! Ce minunată este bucuria lui! Frumusețea lui tainică te atrage, iar expresia feței lui mărturisește credința în Dumnezeu. Calmul și

pacea ce se pot vedea pe chipul său sunt o reflectare a păcii ce se găsește în sufletul său, în inima sa liniștită și netulburată de nimic. Bunătatea zugrăvită pe fața celui credincios mărturisește despre curăția conștiinței sale. El se înfățișează ca un om care s-a lepădat de tirania griii permanente pentru cele lumești, grijă ce produce suferință sufletului, iar credința sa statornică în Dumnezeu este viu oprimată de trăsăturile chipului său. Credinciosul adevărat se arată a fi un om fericit. Și este fericit pentru că are certitudinea originii divine a credinței sale și este convins de adevărul ei. Dumnezeu, în chip tainic, îi vorbește inimii sale și o umple de bucurie sfântă. Inima și cugetul său sunt dăruite lui Dumnezeu. Inima sa se încălzește de focul iubirii pentru Dumnezeu, iar sufletul său aleargă degrabă să se înalțe către El.

Credinciosul, rupând legăturile egoismului și cercul strâmt al iubirii de sine, care nu-i permitea să vadă și să acționeze dincolo de sinele său, s-a scuturat și s-a eliberat de tirania jugului și a robiei generate de egoism. El a trăit prin smerenie, adorarea sinelui său. Liber de această legătură, poate străbate pământul întreg, spre oricare dintre punctele orizontului, oriunde îl cheamă iubirea față de aproapele. Nimic deja nu îl mai poate împiedica și nimic nu îl mai poate influența. Nici plăcerile lumești, care se scurg pururi asemenea unor râuri, nici atracția către bunurile pământești. Idolul egoismului a căzut și s-a sfărâmat, jertfele, ofrandele, tămâia care se

aduceau inițial către acesta, acum se aduc numai către Dumnezeu iubirii, Singurul pe care din tot sufletul Îl iubește și Îl adoră. Dedicat întreg, cu inima și cu sufletul, Dumnezeului Celui Adevărat, Celui Viu, ignoră cele lumești, iar pe cele trupești le micșorează (estompează); privirea lui se încordează spre a vedea pe Dumnezeu în timp ce inima lui neîncetat Îl invocă. Duhul său se dedică cunoașterii operei Sale creatoare, iar sufletul său își găsește odihnă în pronia divină a Creatorului. Cuvintele lui Dumnezeu sunt dulci ca mierea în gura sa. Pe acestea le cercetează ziua și noaptea. Inima lui este înfierbântată de dragostea lui Dumnezeu. Se încordează către Acesta și Îl caută prin cercetarea lucrărilor Sale. Lucrarea sa neîncetată este aceea de a ajunge la o cât mai mare desăvârșire, iar dorința lui este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu, la dumnezeire. Iubirea și adorarea lui Dumnezeu inundă inima sa însetată de prezența Domnului, iar imnele și doxologia, mulțumirea și lauda neîncetat se înalță spre El. Buzele sale grăiesc înțelepciunea, iar inima sa îndeamnă la cumpătare. Viața lui este un imn și o armonie. Trăiește, gândindu-se și la binecuvântatul sfârșit, când se va îndulci de bunătatea lui Dumnezeu și de bogatul Său har. Trăiește pe pământ, dar știe că cetatea sa stătătoare se află în ceruri. Fără să stăruie în cele zilnice, este atent să nu audă și el cuvântul *“de multe te îngrijești și pentru multe te silești”* (Luca 10, 41). De aceea se străduie

neîncetat să aleagă *“partea cea bună”* (Luca 10, 42). Toată grija sa se îndreaptă spre a împlini legea divină și spre a săvârși binele. Îi consideră pe oameni, indiferent de rasă sau națiune, ca fiind cu toții frați ce provin din aceeași protopărinți și de aceea își îndreaptă către toți la fel faptele sale bune.

Se bucură pentru fericirea lor și se întristează împreună cu ei la necaz. În toată ziua este milostiv și darnic, iar dreptatea sa va rămâne în veac. Inima sa nădăjduiește în Domnul, iar sufletul său este gata să se prezinte înaintea Creatorului său. Plin de speranță și de curaj grăiește asemenea psalmistului: *“Domnul mă va ajuta, de cine mă voi teme, ce-mi va putea face mie omul?”*

Rugăciune către Maica Domnului

Împărăteasa noastră, cea preabună și nădejdea noastră,
Născătoare de Dumnezeu, primitoarea săracilor și ajutătoarea
stăinilor,

Bucuria celor mârniți și ajutătoarea celor necăjiți;
Vezi nevoile noastre, vezi mârnierea noastră,

Ajută-ne ca pe niște neputincioși,
Hrănește-ne ca pe niște străini;

Necazurile noastre le știi, deci dezleagă-le precum voiești,
Ca n-avem alt ajutor afară de tine, nici altă mângâiere bună,
Ci numai pe tine, Maica lui Dumnezeu,
Ca să ne păzești și să ne acoperi,

În vecii vecilor. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Mărți: 6 noiembrie**

18:00 – Slujba Sfântului Maslu

19:30 – Cateheză „*Ierurgiile și roadele lor*”

- **Duminică: 11 noiembrie**

08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Sfântul Mina*

Duminica a XXV-a după Rusalii: *Pilda bogatului
cărui i-a rodit țarina*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro